Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

20. listopadu 2025 *

„Řízení o předběžné otázce – Azylová politika – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany – Společná řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany – Směrnice 2001/55/ES – Dočasná ochrana v případě hromadného přílivu vysídlených osob – Články 17 a 19 – Pojem ‚žádost o azyl' – Článek 3 odst. 1 – Přiznání statusu doplňkové ochrany osobě požívající dočasné ochrany – Směrnice 2011/95/EU – Článek 18 – Směrnice 2013/32/EU – Článek 33 odst. 2 – Přímý účinek"

Ve věci C-195/25 [Framholm] [i],

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen (Správní soud v Göteborgu rozhodující v otázkách přistěhovalectví, Švédsko) ze dne 11. března 2025, došlým Soudnímu dvoru dne 11. března 2025, v řízení

AA,

BA,

CA,

DA,

EA,

FA

proti

Migrationsverket,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení: C. Lycourgos, předseda senátu, O. Spineanu-Matei, S. Rodin (zpravodaj), N. Piçarra, a N. Fenger, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

* Jednací jazyk: švédština.

[i] Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádné ze zúčastněných stran.

za soudní kancelář: C. Strömholm, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. července 2025,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za AA, BA, CA, DA, EA a FA: E. Nygren, jurist,

– za Migrationsverket: C. Bexelius a J. M. Edlund, jako zmocněnci,

– za švédskou vládu: O. Åbrink a C. Meyer-Seitz, jako zmocněnci,

– za bulharskou vládu: T. Mitova, jako zmocněnkyně,

– za Evropskou komisi: F. Blanc, M. Debieuvre, C. Faroghi a A. Katsimerou, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. září 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu:

– článku 3 odst. 1, čl. 17 odst. 1 a čl. 19 odst. 2 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (Úř. věst. 2001, L 212, s. 12; Zvl. vyd. 19/4, s. 162);

– směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9) a

– článku 10 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi šesti státními příslušníky třetích zemí požívajícími dočasné ochrany a Migrationsverket (Úřad pro přistěhovalectví, Švédsko) (dále jen „Úřad“) ve věci rozhodnutí Úřadu, kterými byly zamítnuty jejich žádosti o mezinárodní ochranu, jimiž usilovali o přiznání postavení uprchlíka a statusu doplňkové ochrany.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2001/55

3 Článek 1 směrnice 2001/55 stanoví:

„Účelem této směrnice je stanovit minimální normy pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob ze třetích zemí, které se nemohou vrátit do země původu, a přispět k rovnováze mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.“

4 Článek 2 této směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se:

a) ‚dočasnou ochranou‘ rozumí řízení výjimečné povahy, které v případě hromadného přílivu nebo bezprostředně hrozícího hromadného přílivu vysídlených osob ze třetích zemí, které se nemohou vrátit do země původu, poskytuje okamžitou a dočasnou ochranu těmto osobám, zejména pokud zároveň existuje riziko, že azylový systém nebude schopen vypořádat se s tímto přílivem bez nepříznivých účinků na jeho vlastní účinné fungování a na zájmy těchto osob a dalších osob žádajících o ochranu;

[…]

e) ‚uprchlíky‘ rozumějí státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti ve smyslu článku 1 oddílu A [Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podepsané v Ženevě dne 28. července 1951 (*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 189, s. 150, č. 2545 [1954]) a doplněné Protokolem o právním postavení uprchlíků uzavřeným v New Yorku dne 31. ledna 1967 (dále jen ‚Ženevská úmluva‘)];

[…]

g) ‚povolením k pobytu‘ rozumí povolení nebo oprávnění vydané orgány členského státu v podobě požadované právními předpisy daného státu, které státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti umožňuje pobývat na území tohoto členského státu;

[…]“

5 Článek 3 uvedené směrnice stanoví:

„1. Dočasná ochrana nepředjímá přiznání právního postavení uprchlíka podle Ženevské úmluvy.

2. Členské státy při poskytování dočasné ochrany náležitě dodržují lidská práva, základní svobody a závazky související se zásadou nenavracení.

[…]

5. Tato směrnice se nedotýká výsadního práva členských států stanovit nebo zachovávat příznivější podmínky pro osoby požívající dočasné ochrany.“

6 Článek 17 téže směrnice zní:

„1. Osobám požívajícím dočasné ochrany musí být kdykoli umožněno podat žádost o azyl.

2. Posouzení jakékoli žádosti o azyl nevyřízené před uplynutím doby trvání dočasné ochrany je dokončeno po skončení této doby.“

7 Článek 19 směrnice 2001/55 stanoví:

„1. Členské státy mohou stanovit, že po dobu vyřizování žádosti nelze požívat dočasné ochrany a zároveň mít právní postavení žadatele o azyl.

2. Pokud po posouzení žádosti o azyl nebylo osobě oprávněné požadovat dočasnou ochranu nebo požívající dočasné ochrany přiznáno právní postavení uprchlíka nebo případně jiný druh ochrany, zajistí členské státy, aniž je dotčen článek 28, aby dané osobě byla poskytnuta nebo nadále byla poskytována dočasná ochrana po zbytek doby trvání dočasné ochrany.“

Směrnice 2011/95

8 Směrnicí 2011/95, která byla přijata na základě čl. 78 odst. 2 písm. a) a b) SFEU, byla zrušena směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (Úř. věst. 2004, L 304, s. 12; Zvl. vyd. 19/07, s. 96).

9 Body 12, 23, 24, 33 a 39 odůvodnění směrnice 2011/95 uvádějí:

„(12) Hlavním cílem této směrnice je na jedné straně zajistit, aby členské státy používaly společná kritéria pro zjišťování totožnosti osob, které mezinárodní ochranu skutečně potřebují, a na druhé straně zajistit minimální úroveň výhod poskytovaných uvedeným osobám ve všech členských státech.

[…]

(23) Je třeba stanovit normy pro definici a obsah postavení uprchlíka, a aby sloužily jako vodítko pro příslušné vnitrostátní orgány členských států při uplatňování Ženevské úmluvy.

(24) Je nezbytné zavést společná kritéria uznávání žadatelů o azyl jako uprchlíků ve smyslu článku 1 Ženevské úmluvy.

[…]

(33) Je nezbytné stanovit také normy pro definici a obsah statusu doplňkové ochrany. Doplňková ochrana by měla být doplňkovou a dodatečnou k ochraně uprchlíků zakotvené v Ženevské úmluvě.

[…]

(39) V reakci na výzvu vyslovenou Stockholmským programem ke stanovení jednotného statusu pro uprchlíky nebo osoby mající nárok na doplňkovou ochranu a s výjimkou nutných a objektivně odůvodněných případů by osobám, které mají nárok na status doplňkové ochrany, měla být udělena stejná práva a výhody, jaké podle této směrnice náleží uprchlíkům, a měly by se na ně vztahovat stejné podmínky způsobilosti.“

10 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Účel“, stanoví:

„Účelem této směrnice je stanovit normy, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, jednotný status pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a obsah poskytnuté ochrany.“

11 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí

a) ‚mezinárodní ochranou‘ postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany ve smyslu písmen e) a g);

[…]

f) ‚osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která nesplňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, ale u které existují závažné důvody se domnívat, že pokud by se vrátila do země svého původu, nebo v případě osoby bez státní příslušnosti do země svého dosavadního pobytu, byla by vystavena reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu uvedenou v článku 15, a na kterou se nevztahuje čl. 17 odst. 1 a 2, přičemž tato osoba nemůže nebo vzhledem ke shora uvedené hrozbě nechce přijmout ochranu dotyčné země;

g) ‚statusem doplňkové ochrany‘ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za osobu, která má nárok na doplňkovou ochranu;

h) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ žádost o ochranu členským státem podaná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a ve které nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti této směrnice a o niž lze požádat samostatně;

[…]“

12 Článek 18 téže směrnice, nadepsaný „Přiznání statusu doplňkové ochrany“, stanoví:

„Členské státy přiznají status doplňkové ochrany státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti splňujícím podmínky pro získání doplňkové ochrany podle kapitol II a V.“

Směrnice 2013/32

13 Směrnicí 2013/32, která byla přijata na základě čl. 78 odst. 2 písm. d) SFEU, byla zrušena směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. 2005, L 326, s. 13).

14 Body 4 a 13 odůvodnění této směrnice uvádějí:

„(4) […] společný evropský azylový systém [by měl] v krátké době zahrnovat společné normy pro spravedlivé a účinné azylové řízení v členských státech a z dlouhodobého pohledu pravidla Unie vedoucí ke společnému azylovému řízení v [Evropské unii].

[…]

(13) Sbližování pravidel pro řízení o přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany by mělo napomoci omezení dalšího pohybu žadatelů o mezinárodní ochranu mezi členskými státy způsobeného rozdíly v právních rámcích a vytvořit odpovídající podmínky pro uplatňování směrnice [2011/95] v členských státech.“

15 Článek 1 směrnice 2013/32, nadepsaný „Účel“, stanoví:

„Účelem této směrnice je stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95].“

16 Článek 2 směrnice 2013/32, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[…]

b) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ nebo ‚žádostí‘ žádost o ochranu členským státem učiněná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a ve které nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti směrnice [2011/95] a o niž lze požádat samostatně;

[…]

f) ‚rozhodujícím orgánem‘ kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech;

[…]

h) ‚osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která splňuje požadavky čl. 2 písm. f) směrnice [2011/95];

i) ‚mezinárodní ochranou‘ postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany ve smyslu písmen j) a k);

j) ‚postavením uprchlíka‘ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za uprchlíka;

k) ‚statusem doplňkové ochrany‘ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za osobu, která má nárok na doplňkovou ochranu;

[…]“

17 Článek 3 směrnice 2013/32, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na všechny žádosti o mezinárodní ochranu podané na území členského státu, včetně na jeho hranicích, v jeho teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru, a na odnětí mezinárodní ochrany.“

18 Článek 10 této směrnice, nadepsaný „Požadavky na posuzování žádostí“, v odstavci 2 stanoví:

„Při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu rozhodující orgán nejprve určí, zda žadatelé splňují podmínky pro uznání za uprchlíka, a pokud tomu tak není, zda mají nárok na doplňkovou ochranu.“

19 Článek 33 uvedené směrnice, nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, v odstavci 2 stanoví:

„Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou, pouze pokud:

a) mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát;

b) země, která není členským státem, je podle článku 35 považována za první zemi azylu pro žadatele;

c) země, která není členským státem, je podle článku 38 považována za bezpečnou třetí zemi pro žadatele;

d) žádost je následnou žádostí, v níž se neobjevily nebo nebyly žadatelem předloženy žádné nové skutečnosti či zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95], nebo

e) osoba závislá na žadateli podá žádost poté, co v souladu s čl. 7 odst. 2 souhlasila, aby její případ byl součástí žádosti podané jejím jménem, a neexistují žádné skutečnosti týkající se situace této závislé osoby, které by odůvodňovaly samostatnou žádost.“

Prováděcí rozhodnutí (EU) 2022/382 a následná prováděcí rozhodnutí

20 Na základě směrnice 2001/55 bylo přijato prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (Úř. věst. 2022, L 71, s. 1).

21 Článek 2 odst. 1 až 3 tohoto prováděcího rozhodnutí stanoví:

„1. Toto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala:

a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022;

b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a

c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).

2. Členské státy použijí buď toto rozhodnutí, nebo odpovídající ochranu podle svého vnitrostátního práva, pokud jde o osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníky třetích zemí jiných než Ukrajiny, kteří mohou prokázat, že oprávněně pobývali na Ukrajině před 24. únorem 2022 na základě platného povolení k trvalému pobytu vydaného v souladu s ukrajinskými právními předpisy, a kteří se nemohou vrátit za bezpečných a trvalých podmínek do své země nebo regionu původu.

3. V souladu s článkem 7 směrnice [2001/55] mohou členské státy použít toto rozhodnutí rovněž na jiné osoby, včetně osob bez státní příslušnosti a státních příslušníků třetích zemí jiných než Ukrajiny, kteří oprávněně pobývali na Ukrajině a kteří se nemohou vrátit za bezpečných a trvalých podmínek do své země nebo regionu původu.“

22 Dočasná ochrana poskytovaná osobám vysídleným z Ukrajiny uvedeným v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 byla několikrát prodloužena, naposledy článkem 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (Úř. věst. L, 2025/1460), a to do dne 4. března 2027.

Švédské právo

23 Ustanovení, která upravují právo cizinců na pobyt ve Švédsku a poskytování mezinárodní ochrany, jsou obsažena v Utlänningslag (2005:716) [zákon o cizincích (2005:716)] (dále jen „zákon o cizincích“).

24 Cílem kapitoly 21 tohoto zákona je provést do vnitrostátního práva ustanovení o dočasné ochraně zavedená směrnicí 2001/55. Tato kapitola byla změněna v rámci provedení směrnic 2004/83 a 2005/85, avšak nebyla změněna v okamžiku, kdy vstoupily v platnost směrnice 2011/95 a 2013/32, kterými byly směrnice 2004/83 a 2005/85 nahrazeny.

25 Ustanovení § 5 kapitoly 21 uvedeného zákona stanoví:

„Skutečnost, že cizinci bylo uděleno povolení k pobytu s dočasnou ochranou, nebrání posouzení žádosti o povolení k pobytu jakožto uprchlíka ve smyslu § 1 kapitoly 4. Totéž platí pro žádost o přiznání postavení uprchlíka podle § 3 kapitoly 4 a žádost o cestovní doklad podle § 4 kapitoly 4.

Posouzení žádosti podle prvního pododstavce lze odložit pouze tehdy, existují-li pro to zvláštní důvody. Nebyla-li žádost posouzena před uplynutím doby trvání dočasné ochrany, posoudí se co nejdříve po uplynutí této doby.“

26 Úřad, který je orgánem příslušným k vydávání povolení k pobytu na základě dočasné ochrany, vydává právní stanoviska obsahující pokyny pro své zaměstnance.

27 V právním stanovisku nazvaném „Ordningen för prövningen enligt 21 kap. utlänningslagen“ (Postup při posuzování žádostí podle kapitoly 21 zákona o cizincích) je uvedeno, že § 5 této kapitoly nebrání tomu, aby osoba požívající dočasné ochrany požádala o přiznání postavení uprchlíka. Podle tohoto stanoviska však znění tohoto § 5 neumožňuje posuzovat žádosti o doplňkovou ochranu.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

28 Nigerijský státní příslušník AA, který je držitelem povolení k trvalému pobytu na Ukrajině, ukrajinská státní příslušnice BA a jejich čtyři děti CA, DA, EA a FA, které jsou ukrajinskými státními příslušníky, požívají ve Švédsku dočasné ochrany ve smyslu směrnice 2001/55. Tato ochrana jim byla přiznána na základě prováděcího rozhodnutí 2022/382, jehož účinky byly naposledy prodlouženy prováděcím rozhodnutím 2025/1460. Žalobci v původním řízení mimoto podali žádosti o mezinárodní ochranu.

29 Žádost, kterou podal AA, byla Úřadem zamítnuta jako nedůvodná v rozsahu, v němž se týkala postavení uprchlíka, a odmítnuta jako nepřípustná v rozsahu, v němž se týkala statusu doplňkové ochrany. Žádost, kterou podaly BA a její čtyři děti, byla zamítnuta jako nedůvodná v rozsahu, v němž se týkala postavení uprchlíka, a bez meritorního posouzení zamítnuta v rozsahu, v němž se týkala statusu doplňkové ochrany. V rozhodnutích, kterými byly tyto žádosti zamítnuty, Úřad zejména uvedl, že vnitrostátní právní úprava, která upravuje právo pobytu cizinců a přiznání mezinárodní ochrany, konkrétně § 5 kapitoly 21 zákona o cizincích, neumožňuje osobám požívajícím dočasné ochrany ve smyslu směrnice 2001/55 podat žádost o přiznání statusu doplňkové ochrany ve smyslu článku 2 směrnice 2011/95 a článku 2 směrnice 2013/32.

30 Žalobci v původním řízení podali proti uvedeným rozhodnutím žalobu k Förvaltningsrätten i Göteborg, Migrationsdomstolen (Správní soud v Göteborgu rozhodující v otázkách přistěhovalectví, Švédsko), který je předkládajícím soudem.

31 Žalobci v původním řízení na podporu své žaloby tvrdí, že směrnice 2011/95 a 2013/32, které upravují podmínky a řízení pro přiznávání statusu mezinárodní ochrany, se vztahují na osoby požívající dočasné ochrany ve smyslu směrnice 2001/55. Právo podat žádost o azyl stanovené v článku 17 směrnice 2001/55 musí být podle jejich názoru chápáno jako právo požádat o přiznání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany v souladu se směrnicemi 2011/95 a 2013/32. „Žádost o azyl“ ve smyslu článku 17 směrnice 2001/55 totiž musí být chápána jako synonymum žádosti o „mezinárodní ochranu“, jak je definována ve směrnicích 2011/95 a 2013/32. S ohledem na účel směrnice 2001/55 a systematiku jejích článků 17 a 19, které mají podle žalobců v původním řízení přímý účinek, je § 5 kapitoly 21 zákona o cizincích neslučitelný s unijním právem a měl být navíc změněn tak, aby zahrnoval právo podat žádost o přiznání statusu doplňkové ochrany.

32 Úřad tvrdí, že § 5 kapitoly 21 zákona o cizincích neumožňuje posoudit žádost o přiznání statusu doplňkové ochrany, kterou podal cizí státní příslušník požívající dočasné ochrany. Upřesňuje, že po provedení směrnic 2004/83 a 2005/85, které byly nahrazeny směrnicemi 2011/95 a 2013/32, nebyl § 5 kapitoly 21 zákona o cizincích, který cizím státním příslušníkům požívajícím dočasné ochrany umožňuje požádat o postavení uprchlíka, změněn tak, aby tito státní příslušníci mohli požádat o status doplňkové ochrany, což je podle jeho názoru v souladu s unijním právem. Směrnice 2001/55 totiž podle Úřadu představuje zvláštní režim, který má přednost před obecnými pravidly pro vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu, jimiž žadatel usiluje o přiznání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a použije se namísto nich. Úřad má za to, že poskytnutí dočasné ochrany vede k částečnému neuplatnění ustanovení směrnic 2011/95 a 2013/32. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla je právo podat žádost o azyl, tedy žádost o přiznání postavení uprchlíka. Důvodnost žádostí žalobců v původním řízení o přiznání tohoto postavení přitom byla posouzena před tím, než byly tyto žádosti zamítnuty.

33 Předkládající soud se nejprve zamýšlí nad výkladem článků 3, 17 a 19 směrnice 2001/55 a nad jejich vztahem ke směrnicím 2011/95 a 2013/32. Domnívá se, že obě posledně uvedené směrnice se vztahují jak na žádost o přiznání postavení uprchlíka, tak na žádost o přiznání statusu doplňkové ochrany podanou osobami, které požívají dočasné ochrany na základě směrnice 2001/55, jelikož přiznání postavení uprchlíka a statusu doplňkové ochrany, kdy status doplňkové ochrany je přiznán v případě nepřiznání postavení uprchlíka, jsou předmětem jedné a téže žádosti.

34 Podle předkládajícího soudu z judikatury Soudního dvora zejména vyplývá, že směrnice 2001/55 má umožnit rychlé zvládnutí hromadného přílivu osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a dočasná ochrana, kterou tato směrnice zavádí, nebrání pozdějšímu podání úplné žádosti o mezinárodní ochranu (rozsudek ze dne 19. prosince 2024, Kaduna, C-244/24 a C-290/24, EU:C:2024:1038, body 125 až 127).

35 Předkládající soud dále poznamenává, že směrnice 2001/55 musí být vykládána ve světle skutečnosti, že v době přijetí této směrnice nebyla doplňková ochrana součástí unijního azylového systému, neboť doplňková ochrana byla do unijního práva zavedena směrnicí 2004/83, která byla nahrazena směrnicí 2011/95. Podle předkládajícího soudu ze znění čl. 19 odst. 2 směrnice 2001/55 a ze sdělení Komise nazvaného Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (Úř. věst. 2022, C 126I, s. 1), zejména vyplývá, že pojem „žádost o azyl“ uvedený v čl. 17 odst. 1 směrnice 2001/55 je třeba vykládat tak, že se vztahuje jak na žádost o přiznání postavení uprchlíka, tak na žádost o přiznání statusu doplňkové ochrany.

36 S ohledem na výše uvedené si předkládající soud rovněž klade otázku, zda mají čl. 17 odst. 1 a čl. 19 odst. 2 směrnice 2001/55 ve spojení s čl. 10 odst. 2 směrnice 2013/32 přímý účinek. A konečně má pochybnosti o slučitelnosti švédských právních předpisů, které jsou dotčeny v původním řízení, s unijním právem a o důsledcích, které by bylo třeba vyvodit z případné neslučitelnosti.

37 Za těchto podmínek se Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen (Správní soud v Göteborgu rozhodující v otázkách přistěhovalectví) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jsou směrnice [2011/95] a směrnice [2013/32] použitelné na žádosti o přiznání postavení uprchlíka a na žádosti o přiznání statusu doplňkové ochrany poté, co byla poskytnuta dočasná ochrana podle směrnice [2001/55]?

2) a) Musí být čl. 17 odst. 1 a čl. 19 odst. 2 směrnice [2001/55] vykládány v tom smyslu, že možnost podat ‚žádost o azyl‘ zahrnuje možnost podat jak žádost o přiznání postavení uprchlíka, tak žádost o přiznání statusu doplňkové ochrany a dosáhnout posouzení takové žádosti ve světle směrnic [2011/95] a [2013/32]?
b) Musí být čl. 3 odst. 1 směrnice [2001/55] vykládán v tom smyslu, že dočasná ochrana podle této směrnice brání tomu, aby byl status doplňkové ochrany podle směrnice [2011/95] přiznán osobám oprávněným požadovat dočasnou ochranu nebo požívajícím dočasné ochrany na základě první uvedené směrnice?

3) Pokud se čl. 17 odst. 1 a čl. 19 odst. 2 směrnice [2001/55] uplatní i na právo požádat o status doplňkové ochrany podle směrnice [2011/95], jsou tyto články ve spojení s čl. 10 odst. 2 směrnice [2013/32] dostatečně jasné a přesné, aby měly přímý účinek?

4) Jsou takové vnitrostátní právní předpisy, jako je […] § 5 kapitola 21 [zákona o cizincích], slučitelné s unijním právem, pokud v souvislosti s žádostí o přiznání postavení uprchlíka a žádostí o přiznání statusu doplňkové ochrany přiznávají právo předložit pouze prvně uvedenou žádost?“

Řízení před Soudním dvorem

38 Předkládající soud v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce požádal Soudní dvůr o projednání věci v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.

39 Dne 27. března 2025 třetí senát Soudního dvora na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že není namístě této žádosti vyhovět, neboť naléhavost vyžadovaná tímto ustanovením není v projednávané věci prokázána.

40 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 22. května 2025 bylo rozhodnuto, že věc bude projednána ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu.

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

41 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda články 3, 17 a 19 směrnice 2001/55, jsou-li posuzovány ve světle směrnic 2011/95 a 2013/32, musí být vykládány v tom smyslu, že umožňují členskému státu zamítnout žádost o mezinárodní ochranu, kterou je usilováno o získání statusu doplňkové ochrany, pouze z toho důvodu, že žadatel požívá dočasné ochrany podle směrnice 2001/55.

42 Podle ustálené judikatury musí být ustanovení unijního práva, která stejně jako články 3, 17 a 19 směrnice 2001/55 výslovně neodkazují na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, zpravidla vykládána autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba hledat s přihlédnutím nejen ke znění těchto ustanovení, ale i ke kontextu těchto ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (viz zejména rozsudek ze dne 16. července 2020, AFMB a další, C-610/18, EU:C:2020:565, bod 50).

43 Pokud jde na prvním místě o znění ustanovení, o jejichž výklad žádá předkládající soud, je třeba zdůraznit, že čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/55 upřesňuje, že dočasná ochrana nepředjímá přiznání právního postavení uprchlíka podle Ženevské úmluvy, zatímco článek 17 této směrnice stanoví, že osobám požívajícím dočasné ochrany musí být kdykoli umožněno podat žádost o azyl a posouzení jakékoli žádosti nevyřízené před uplynutím doby trvání dočasné ochrany musí být dokončeno po skončení této doby.

44 Článek 19 směrnice 2001/55 stanoví, že pokud po posouzení žádosti o azyl nebylo osobě oprávněné požadovat dočasnou ochranu nebo požívající dočasné ochrany přiznáno právní postavení uprchlíka nebo případně jiný druh ochrany, zajistí členské státy, aniž je dotčen článek 28 této směrnice, aby dané osobě byla poskytnuta nebo nadále byla poskytována dočasná ochrana po zbytek doby trvání dočasné ochrany.

45 I když tedy tyto články výslovně uvádějí pouze možnost osoby požívající dočasné ochrany požádat o postavení uprchlíka a toto postavení získat, nelze mít naproti tomu za to, že ze samotného znění uvedených článků vyplývá, že na základě těchto článků mohou členské státy po dobu, po kterou tento žadatel požívá dočasné ochrany podle směrnice 2001/55, odmítnout posoudit, zda žadatel o mezinárodní ochranu splňuje podmínky pro získání postavení osoby požívající doplňkové ochrany.

46 Ze samotného znění článku 19 směrnice 2001/55 totiž vyplývá, že osobám požívajícím dočasné ochrany může být přiznána jiná ochrana než azyl. Kromě toho články 3, 17 a 19 této směrnice ani žádné jiné její ustanovení neuvádějí, jakým způsobem se řízení pro přiznání statusu doplňkové ochrany použije v případě osoby požívající dočasné ochrany podle uvedené směrnice. Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 45 a 46 svého stanoviska, skutečnost, že tato směrnice tuto problematiku nijak neupravuje, lze vysvětlit jak tím, že směrnice 2001/55 byla přijata před směrnicí 2004/83, která zavedla status osoby požívající doplňkové ochrany, tak tím, že první z těchto směrnic nebyla nikdy změněna.

47 Pokud jde na druhém místě o cíl sledovaný směrnicí 2001/55, z jejího článku 1 vyplývá, že jedním z účelů této směrnice je stanovit minimální normy pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob ze třetích zemí, které se nemohou vrátit do země původu. Jak vyplývá z čl. 2 písm. a) uvedené směrnice, cílem zavedení této ochrany je zejména zabránit tomu, aby byl systém poskytování mezinárodní ochrany zahlcen hromadným a současným podáváním žádostí o přiznání postavení uprchlíka, a to jak v zájmu těchto vysídlených osob, tak v zájmu ostatních osob žádajících o mezinárodní ochranu. Z toho plyne, že účelem mechanismu dočasné ochrany zavedeného toutéž směrnicí je mimo jiné zajistit řádné fungování systému mezinárodní ochrany v členských státech (rozsudek ze dne 19. prosince 2024, Kaduna, C-244/24 a C-290/24, EU:C:2024:1038, body 81 a 125).

48 Z toho vyplývá, že směrnice 2001/55 zajišťuje zejména zachování účinné možnosti státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti požívajících dočasné ochrany získat po náležitém posouzení jejich individuální situace mezinárodní ochranu, přičemž jim zároveň okamžitě zaručuje nižší stupeň ochrany (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2024, Kaduna, C-244/24 a C-290/24, EU:C:2024:1038, bod 127).

49 Takový cíl přitom svědčí ve prospěch výkladu článků 3, 17 a 19 směrnice 2001/55, podle kterého tyto články brání tomu, aby členské státy zastávaly přístup, že osoba požívající dočasné ochrany nemůže po dobu trvání této ochrany žádat o doplňkovou ochranu.

50 Na třetím místě je třeba uvést, že kontext směrnice 2001/55 rovněž nasvědčuje takovému výkladu, přičemž je třeba v této oblasti věnovat zvláštní pozornost směrnicím 2011/95 a 2013/32, které jsou stejně jako směrnice 2001/55 součástí společné politiky v oblasti mezinárodní ochrany, kterou zavedl unijní normotvůrce na základě nynějšího článku 78 SFEU.

51 V této souvislosti je třeba zaprvé uvést, že směrnice 2011/95 upravuje stejně jako směrnice 2004/83, která byla prvně uvedenou směrnicí nahrazena, dva odlišné režimy mezinárodní ochrany, a sice postavení uprchlíka a status doplňkové ochrany (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, bod 38).

52 Jak vyplývá z bodů 6 a 33 odůvodnění směrnice 2011/95, doplňková ochrana má být doplňkovou a dodatečnou k ochraně uprchlíků zakotvené v Ženevské úmluvě (rozsudek ze dne 13. září 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, bod 39).

53 Je třeba rovněž uvést, že z článků 13 a 18 směrnice 2011/95 ve spojení s definicemi pojmů „uprchlík“ a „osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu“, jež jsou obsaženy v čl. 2 písm. d) a f) této směrnice, vyplývá, že mezinárodní ochrana podle této směrnice musí být v zásadě přiznána každému státnímu příslušníkovi třetí země a každé osobě bez státní příslušnosti, kteří mají oprávněné obavy z pronásledování z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních, z důvodu zastávání určitých politických názorů nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám [určité sociální skupině], nebo kteří čelí reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu ve smyslu článku 15 uvedené směrnice (rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, bod 49).

54 Pokud tedy daná osoba splňuje minimální normy stanovené unijním právem pro přiznání jednoho z těchto statusů, jelikož splňuje podmínky stanovené v kapitolách II a III nebo v kapitolách II a V směrnice 2011/95, jsou členské státy povinny, s výhradou důvodů pro vyloučení stanovených v této směrnici a důvodů nepřípustnosti žádosti stanovených směrnicí 2013/32, poskytnout požadovanou mezinárodní ochranu, jelikož v tomto ohledu nemají diskreční pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, bod 50).

55 Naproti tomu žádné ustanovení směrnice 2011/95 nestanoví, že osobám požívajícím dočasné ochrany nelze přiznat doplňkovou ochranu, přičemž tento závěr je v souladu se závěrem učiněným v bodech 45 a 46 tohoto rozsudku, pokud jde o články 3, 17 a 19 směrnice 2001/55.

56 Zadruhé směrnice 2013/32 v článku 2 definuje žádost o mezinárodní ochranu jako žádost podanou v členském státě státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany.

57 Článek 10 odst. 2 této směrnice stanoví, že při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu musí příslušný vnitrostátní orgán nejprve určit, zda žadatel splňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, a pokud tomu tak není, zda má nárok na doplňkovou ochranu. Z toho plyne, jak zdůraznila Evropská komise, že žádost o mezinárodní ochranu může být zamítnuta jako nedůvodná pouze tehdy, pokud příslušný orgán dospěl k závěru, že žadateli nelze přiznat postavení uprchlíka ani status osoby požívající doplňkové ochrany.

58 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že čl. 33 odst. 2 směrnice 2013/32, který se týká nepřípustných žádostí, musí být vykládán restriktivně, a nelze jej tedy použít na situaci, která neodpovídá jeho znění. Toto ustanovení taxativně vyjmenovává situace, kdy členské státy mohou žádost o mezinárodní ochranu odmítnout jako nepřípustnou bez jakéhokoli meritorního posouzení této žádosti [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, bod 30, a rozsudek ze dne 1. srpna 2022, Bundesrepublik Deutschland (Dítě uprchlíků narozené mimo hostitelský stát), C-720/20, EU:C:2022:603, bod 51].

59 Skutečnost, že osoba požívá dočasné ochrany, však mezi důvody nepřípustnosti žádostí o mezinárodní ochranu uvedenými v čl. 33 odst. 2 směrnice 2013/32 uvedena není.

60 Ze směrnice 2011/95 i ze směrnice 2013/32 tedy vyplývá jednak, že členský stát nemůže žádost o mezinárodní ochranu odmítnout jako nepřípustnou pouze z toho důvodu, že byla podána státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti požívajícími dočasné ochrany podle směrnice 2001/55, a jednak že před zamítnutím této žádosti jako nedůvodné je

třeba posoudit, zda tento žadatel splňuje podmínky pro přiznání postavení uprchlíka, a pokud tomu tak není, zda splňuje podmínky pro přiznání statusu doplňkové ochrany, přičemž okolnost, že již požívá dočasné ochrany, je v této souvislosti irelevantní.

61 S ohledem na výše uvedené je třeba na první dvě otázky odpovědět, že články 3, 17 a 19 směrnice 2001/55, jsou-li posuzovány ve světle směrnic 2011/95 a 2013/32, musí být vykládány v tom smyslu, že neumožňují členskému státu zamítnout žádost o mezinárodní ochranu, kterou je usilováno o získání statusu doplňkové ochrany, pouze z toho důvodu, že žadatel požívá dočasné ochrany podle směrnice 2001/55.

Ke třetí a čtvrté otázce

62 Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 17 odst. 1 a čl. 19 odst. 2 směrnice 2001/55, jsou-li posuzovány ve světle čl. 10 odst. 2 směrnice 2013/32, musí být vykládány v tom smyslu, že mají přímý účinek.

63 V této souvislosti je třeba na úvod připomenout, že podle ustálené judikatury přísluší Soudnímu dvoru v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Za tím účelem Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázku, která je mu položena. Soudní dvůr může kromě toho zohlednit i normy unijního práva, na které vnitrostátní soud ve své otázce neodkázal (viz zejména rozsudek ze dne 4. září 2025, Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Mureș a další, C-489/23, EU:C:2025:651, bod 63 a citovaná judikatura).

64 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v projednávaném případě vyplývá, že předkládající soud se třetí a čtvrtou otázkou snaží zjistit, zda musí od použití švédských právních předpisů, na jejichž základě je příslušný vnitrostátní orgán povinen mít za to, že státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti nemůže být přiznána doplňková ochrana ve smyslu směrnic 2011/95 a 2013/32, dokud požívá dočasné ochrany podle směrnice 2001/55, upustit z důvodu rozporu těchto právních předpisů s ustanovením unijního práva, které má přímý účinek.

65 Z bodů 45 a 46, jakož i z bodů 53 až 60 tohoto rozsudku přitom vyplývá, že článek 18 směrnice 2011/95 a čl. 33 odst. 2 směrnice 2013/32 brání tomu, aby členský stát odmítl přiznat status doplňkové ochrany státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti pouze z toho důvodu, že požívají dočasné ochrany podle směrnice 2001/55, a dále že články 17 a 19 směrnice 2001/55 nemohou takový závěr zpochybnit.

66 Za těchto podmínek je třeba přeformulovat třetí a čtvrtou otázku a mít za to, že podstatou těchto otázek předkládajícího soudu je, zda článek 18 směrnice 2011/95 a článek 33 směrnice 2013/32 musí být vykládány v tom smyslu, že mají přímý účinek, a vnitrostátní soudy tudíž v případě, že vnitrostátní právní předpisy nelze vyložit v souladu s požadavky vyplývajícími z těchto článků, musí od použití těchto právních předpisů upustit.

67 Na prvním místě je třeba připomenout, že v zájmu zajištění účinnosti všech ustanovení unijního práva ukládá zásada přednosti vnitrostátním soudům zejména to, aby v co možná největším rozsahu vykládaly své vnitrostátní právo způsobem, který je v souladu s unijním právem (rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 57).

68 Povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva má nicméně určité meze a nemůže zejména sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem* (rozsudek ze dne 6. října 2021, Sumal, C-882/19, EU:C:2021:800, bod 72 a citovaná judikatura).

69 Je tedy na předkládajícím soudu, aby posoudil, zda § 5 kapitoly 21 zákona o cizincích může být vykládán v tom smyslu, že získání povolení k pobytu na základě směrnice 2001/55 nebrání posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žadatel usiluje o přiznání statusu doplňkové ochrany. Okolnost, že Úřad ve svém stanovisku podpořil výklad tohoto vnitrostátního ustanovení, který je neslučitelný s unijním právem, je v této souvislosti irelevantní.

70 Na druhém místě je třeba poznamenat, že v případě, že by měl předkládající soud konstatovat, že vnitrostátní právní předpisy nelze vykládat v souladu s unijním právem, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že v případech, kdy se ustanovení směrnice z hlediska obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, jsou jednotlivci oprávněni dovolávat se jich před vnitrostátními soudy vůči státu, a to jak v případě, že stát směrnici včas neprovedl do vnitrostátního práva, tak v případě, že ji provedl nesprávně (rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, bod 63 a citovaná judikatura).

71 V projednávaném případě článek 18 směrnice 2011/95, který zakotvuje právo každého státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti na to, aby jim byl přiznán status doplňkové ochrany, splňují-li podmínky stanovené v kapitolách II a V této směrnice, stanoví pravidlo, jehož obsah je bezpodmínečný a dostatečně přesný, aby mu byl přiznán přímý účinek.

72 Stejně tak článek 33 směrnice 2013/32, který taxativně vyjmenovává případy, kdy může být žádost o mezinárodní ochranu odmítnuta jako nepřípustná, jak bylo připomenuto v bodě 58 tohoto rozsudku, stanoví pravidlo, jehož obsah je bezpodmínečný a dostatečně přesný, aby bylo možné mít za to, že má přímý účinek (rozsudek ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 182).

73 Pokud by tedy předkládající soud dospěl k závěru, že jeho vnitrostátní právo nelze vykládat v souladu s článkem 18 směrnice 2011/95 a článkem 33 směrnice 2013/32, byl by povinen v rámci svých pravomocí zajistit právní ochranu vyplývající pro jednotlivce z těchto článků 18 a 33 a zajistit jejich plný účinek tím, že v případě potřeby upustí od použití § 5 kapitoly 21 zákona o cizincích (obdobně viz rozsudek ze dne 3. června 2025, Kinsa, C-460/23, EU:C:2025:392, bod 72).

74 S ohledem na výše uvedené je třeba na třetí a čtvrtou otázku odpovědět, že článek 18 směrnice 2011/95 a článek 33 směrnice 2013/32 musí být vykládány v tom smyslu, že mají přímý účinek, a vnitrostátní soudy tudíž v případě, že vnitrostátní právní předpisy nelze vyložit v souladu s požadavky vyplývajícími z těchto článků 18 a 33, musí od použití těchto právních předpisů upustit.

K nákladům řízení

75 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **Články 3, 17 a 19 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími, jsou-li posuzovány ve světle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany,**

   musí být vykládány v tom smyslu, že

   neumožňují členskému státu zamítnout žádost o mezinárodní ochranu, kterou je usilováno o získání statusu doplňkové ochrany, pouze z toho důvodu, že žadatel požívá dočasné ochrany podle směrnice 2001/55.

2) **Článek 18 směrnice 2011/95 a článek 33 směrnice 2013/32**

   musí být vykládány v tom smyslu, že

   mají přímý účinek, a vnitrostátní soudy tudíž v případě, že vnitrostátní právní předpisy nelze vyložit v souladu s požadavky vyplývajícími z těchto článků 18 a 33, musí od použití těchto právních předpisů upustit.

Podpisy